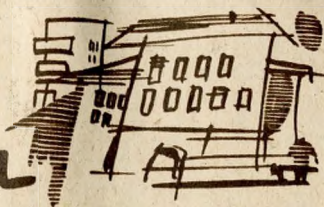

PESTI FALU MEGSZÉPÜL

A levél, ami a minap érkezett, tömör volt, csak néhány adatot közölt, de írója — elégedetlen.

„Én mindig elégedetten olvasom, hogyan gyarapodik a főváros új lakóházakkal, új településekkel. Nagy cikkek számolnak be Lágymányosról, az Üllői úti lakótelepről, hogy csak a legújabbakat említsem. De az már nem érdekli az újságírókat, mi van Budapest régi lakótelepeivel? Elhanyagoltak vagy újjászültek? Hiszen ezeken is ezrek laknak. Például Kőbányán, a Pongrácz út 17. szám alatti telepen, amelynek lakossága bőven kiteszi egy községét...”

Igy írt Benkő Sándor tanácsstag.

Régi emlékeket idézett fel ez a néhány sor, hiszen e sorok írója is ezt a „pesti falut” vallja szülőházának, itt pergett fiatalkori élete, ebben az első világháború után épített telepen szerezte első élményeit, barátait, s bár hosszú évekkel ezelőtt, elsodródott innét, bekötött szemmel is megtalálna minden házat, könnyedén eligazodik a földszintes és emeletes épületek dzsungelében. Az utóbbi években — utólag már bevallhatja — nem szeretete: a falakról cafatokban hullott a vakolat, az egykori betonozott járdák széttöredeztek, s csak akkor hívott ide vendéget, amikor már beesteledett.

Azóta varázslat történt: kőművesek jelentek meg, s eltüntették a foltokat. Amiért években át harcolt a telep minden arra hivatott képviselője, egy-két éve valóság lett. Tataroznak. Szünet nélkül. Új, színes kőntöst kaptak és kapnak a házak. Betonozzák a járdákat, eltüntetik a sártengert. Játsszótér is született, hintával, paddal. S hová lett az iskola? A barakk-tábor? Valahonnét külföldről hozták az 1920-as években, végszükségből, hogy legyen hol tanulniuk a gyerekeknek. Tavasszal és nyár elején fullasztóan meleg volt, télen vacogott benne a diák és a tanító. Hol van? A telepi lakók mosolyogva vezetnek az egykori teniszpálya helyére, ahol „kacsalábon forog” egy csodálatosan szép épület: csupa üveg, napfény, mosoly: ez az új iskola! S mellette is betonút: ne

kelljen ezentúl a sárban és a porban gázolni a srácoknak.

S mennyi meglepetés még! Az egykori üzletsor — piszkos, elhanyagolt kis „maszek” boltok — helyén gazdagon berendezett üzletek. Persze, a háziasszonyok most is találnak kifogást: az áruválasztékban. Mert ha nincs bennük valamilyen áru, messzire kell menniük, Kőbánya „belvárosába”. Ezért kéri a kereskedelem jobb gondoskodását.

A kísérőm, a levélíró tanácsstag, a népfront egyik szorgos aktívája közben Kőbányáról is beszél.

— Mert nem vagyok én sovíniszta — mondja —, nemcsak a telep sorsa érdekel. Hát ahhoz mit szól, hogy két év alatt — 1959-től 1961-ig — a tanács 277 millió forintot költött a X. kerület fejlesztésére? A lakosság sem maradt szegényben: csaknem kilencmillió forint értékben végzett társadalmi munkát... Csak a mi kerületünkben 577 állami és szövetkezeti lakás épült. Lesz új mozink. Soroljam?

S közben járjuk a telepet, a kicsiny utcákat, a gyermekkori élmények színhelyét, hiszen nincs olyan sarok, lépcsőház, amelyhez ne fűződne valamilyen emlék. „Ezt a kis parkot a ház lakói építették...” „A sétány rendbentartását a fiatalok vállalták...” Így hangzik a magyarázat, bármerre fordulunk. A séta végén bevallom magamnak: már nem vállalkoznék idegenvezetésre. A megszépült házak között már nem ismerem ki magam.

B. T.

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:	B. T.
Cím:	A pesti falu megújul
Forrás:	Nejparaszt
(Hely)	1963. márc.
(Idő)	(Köt. v. füz.)
(Oldal)	(Oldal)
Hely	
Idő	1963.
Személy	
Helyszám	

725.095.13

OSZTÁLYOZÁS